

Sygn. akt V KO 81/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie zażalenia **A. R.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 23 kwietnia 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 września 2019 r.,
wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w G.
z dnia 12 sierpnia 2019r., sygn. akt II Kp (...),
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie zażalenia A. R. na postanowienie odmawiające wszczęcia śledztwa innemu sądowi równorzędnemu wskazując, iż wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Bowiem na gruncie tej sprawy występuje zagrożenie, że orzekanie przez Sąd właściwy mogłoby być postrzegane w opinii społecznej, jako nieobiektywne. Podstawę przyjęcia tej przesłanki stanowił fakt, że, zakończone odmową wszczęcia postępowanie dotyczyło działań związanych z pełnieniem funkcji przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej w G. A. L. i I. W.. Osoby te z racji swoich funkcji pozostawały w kontakcie (relacje służbowe i koleżeńskie) z sędziami okręgu

(...). Ponadto postępowanie przygotowawcze prowadzone było poza okręgiem właściwym dla Prokuratury Okręgowej w G..

Przedłożona inicjatywa okazała się nieskuteczna. Przepis art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od ogólnych reguł ustalania właściwości miejscowej sądu, podlega restryktywnej wykładni. Przesłanka dobra wymiaru sprawiedliwości, uzasadniająca ten wyjątek, znajduje zastosowanie wówczas, gdy z okoliczności danej sprawy wynika realna potrzeba ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym i bezstronnym procedowaniu przez sąd i że jedyną drogą jej realizacji jest wyznaczenie do orzekania innego sądu równorzędnego. Musi zatem zaistnieć sytuacja świadcząca w sposób jednoznaczny, że pozostawienie sprawy w gestii sądu właściwego sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości.

Okoliczności zaprezentowane we wniosku nie dowodzą istnienia takiej podstawy. Zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa dotyczyło dwóch prokuratorów Prokuratury Okręgowej w G.. Niepodobna zatem uznać, by było to podstawą do wyłączenia w szczególnym trybie art. 37 k.p.k. od orzekania wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w G.. Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, by Sąd ten nie unikał rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego, lecz dążył do wykazania, że jest w stanie dokonać obiektywnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. W tym przejawiać się będzie dbałość o autorytet, który powinien się opierać na sprawnym przeprowadzeniu postępowania i wydaniu sprawiedliwego, opartego na wnikliwej i bezstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego orzeczenia (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Zmiana właściwości prokuratury prowadzącej postępowanie nie przekłada się na zasadność niniejszego wystąpienia. O ewentualnym postawieniu w stan oskarżenia prokuratora danej prokuratury nie mogą decydować jego współpracownicy, co czyni w pełni zasadnym takie postąpienie przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze. Ta relacja nie rozciąga się natomiast na sąd. W sytuacji istnienia zindywidualizowanych przypadków, generalnie przytoczonych we wniosku, które mogłyby stwarzać zagrożenie dla obiektywizmu

orzekania, istnieją instrumenty prawne, pozostające w gestii Sądu właściwego, służące do eliminowania tego rodzaju przeszkód (art. 42 k.p.k.).

Podsumowując, Sąd Najwyższy nie znalazł przesłanek do uwzględnienia wniosku.

I.n